

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh Siji

Piweling tumrap Amerika: Wigatinipun Tafsiranipun Daniel Kangge Jaman Saiki

Jeff Pippenger

2023-12-26

Tulisan ing témbok, lan tafsiré Daniel marang Belsyazar, nggambarake pangandika pungkasan marang sungu Republik murtad lan uga sungu Protestan murtad saka Amerika Sarékat. Sajarah wiwitan para bapa pangadeg Amerika Sarékat lan para perintis Adventisme kacathet kanthi cetha, nanging piwulang lan pepéling kang kinandhut ana ing jeroné wis disisihaké sajroning “patang turunan”. Belsyazar kanthi sampurna makili kayektèn iki.

Ora prelu nemtokake sawijining jangka wektu sing temtu kanggo netepake pira dawane sawijining turun-temurun, awit Sabdaning Allah ora tau kliru, lan Sabda iku ngandika kanthi cetha yèn ing turun-temurun kaping papat Gusti Allah nutup kitab-kitab paukuman tumrap bangsa-bangsa kang wis mbalela marang karsanipun kang wis kapacak.

Lan Gusti Allah ngandika sakehing pangandika iki, mangkéné, Ingsun iki Yehuwah, Allahmu, kang wus ngirid kowé metu saka tanah Mesir, saka omah pangawulan. Kowé aja nduwé allah liyan ana ing ngarsaningSun. Kowé aja gawé reca pepacakan kanggo awakmu dhéwé, utawa pepadhan apa waé kang ana ing swarga ing dhuwur, utawa kang ana ing bumi ing ngisor, utawa kang ana ing banyu ing sangisoring bumi; kowé aja sujud nyembah marang iku, utawa ngabekti marang iku; awit Ingsun iki Yehuwah, Allahmu, Allah kang cemburu, kang ngukum kaluputané para bapa marang anak-anaké nganti tumeka turun katelu lan kaping papat saka wong-wong kang sengit marang Ingsun; lan kang nduduhaké sih-kawelasan marang èwu-èwu wong, yaiku wong-wong kang tresna marang Ingsun lan netepi pepakoningsun. Pangentasan 20:1.

Ing generasi pungkasan, lan mulane generasi “kaping papat” miturut pralambang kenabian saka Israèl kuna, Yohanes Pembaptis lan Kristus loro-loroné nandhakake generasi iku minangka generasi ula beludhak.

Heh turunane ula beludhak, kapriye kowe, kang ala, bisa ngucapaké prakara-prakara kang becik? awit saka lubèring ati iku cangkem ngucap. Wong becik saka bandha becik ing sajroning ati ngetokaké prakara-prakara kang becik; lan wong ala saka bandha ala ngetokaké prakara-prakara kang ala. Nanging Aku kandha marang kowe, yèn saben tembung tanpa guna kang diucapaké manungsa, iku bakal dipertanggungjawabaké ana ing dinaning pangadilan. Awit saka tembungmu kowe bakal kabeneraké, lan saka tembungmu kowe bakal kaukumi. Matius 12:34–37.

Ing generasi pungkasaning kéwan bumi, dhèwèké ngucap kaya naga (ula bedhudhak). Wiwit taun 1863 nganti tekan undhang-undhang Minggu, sungu Partai Republik wis nyimpang saka Konstitusi Amerika Sarékat. Berkah-berkah sing diparingaké Gusti Allah

marang bangsa mau wis mbelokaké ati para warga lan para pamimpiné saka tanggung jawabé kanggo ngreksa prinsip-prinsip sing ngasilaké kasugihan lan kaluberan sing wis padha dirasakké, lan padha lali marang pamecut sing nuntun para bapa pangadeg nalika nyusun dokumèn suci sing ngasilaké kasugihan lan kaluberan kang sawisé kuwi padha diidini nggodha wong-wong mau. Wong-wong mau ora mung lali marang ancasing dokumèn suci mau, nanging uga lali marang tanggung jawabé kanggo ngreksa prinsip-prinsip sing kinandhut ana ing sajroning dokumèn mau.

Wiwit taun 1863 nganti tekan wektu angger-angger dina Minggu, sungu Protestan sing sejati (Adventisme) wus nyimpang saka kayektèn dhasaré kang ditetepaké déning Allah lumantar pelayanan William Miller. Berkah-berkah kang diparingaké Allah marang Adventisme ndadèkaké ati para warga lan para pamimpin mbelok saka tanggung jawabé kanggo njaga prinsip-prinsip kang ngasilaké kasugihan rohani kang wus padha dinikmati, lan padha lali marang ancas para pelopor nalika ngasilaké pekabaran kang digambaraké ana ing rong bagan suci, kang dirancang kanggo netepaké kasugihan profetik kang kuduné padha dijaga lan diproklamasèkaké.

Nalika Pangéran lumebet ing prajanjian karo Israèl kuna ing Gunung Sinai, Panjenengané maringaké rong papan suci kang ngemu sapuluh angger-anggeré, kang kudu dadi pralambang sesambetan prajanjiané karo umaté. Nalika Panjenengané netepaké riyaya taunan, Panjenengané dhawuh manawa ing Pentakosta kudu ana pisungsung awujud roti loro, kang kudu diunjukaké munggah. Pisungsung ayunan saka roti loro iku dadi siji-sijiné pisungsung ing paladosan papan suci kang ing tata nyawisaké kudu ngandhut ragi (pralambang dosa manungsa, piala, durjana, lan lamis).

Pamujimu iku ora becik. Apa kowé padha ora sumurup, manawa ragi sathithik nragèkaké gumpalan kabèh? Mulané, resikana ragi lawas iku, supaya kowé padha dadi gumpalan anyar, kaya déné kowé pancèn tanpa ragi. Awit Kristus, Paskah kita, wis kaurbanaké kanggo kita; mulané ayo padha ngriyayakaké riyaya iku, ora nganggo ragi lawas, lan uga ora nganggo raginé piala lan durjana; nanging nganggo roti tanpa ragi, yaiku katulusan lan kayektèn. 1 Korinta 5:6–8.

Nalika semono kuwi, nalika wong akèh tanpa wilangan padha nglumpuk, nganti padha sesurung-surungan lan ngidak siji lan sijiné, Panjenengané wiwit ngandika marang para muridé dhisik: Padha waspada marang raginé wong Farisi, yaiku lamis. Lukas 12:1.

Roti ombak loro kang kaangkat minangka pisungsung ombak, iku minangka pralambang panji-panji saka satus patang puluh papat ewu, kang sanadyan wong dosa, nanging lumantar pangwaosing Allah wis mbuwang raginé piala, durjana, lan lamis. Ragi kang ana ing roti-roti iku nglambangaké manungsa (wong dosa), kang wus ngalahaké dosa lumantar proses panyucèn kang digambaraké minangka “dipanggang” déning geni pawon saka utusan prejanjian ing Malakhi bab telu. Roti-roti iku uga nglambangaké “roti saka swarga”, awit nalika dipisungsungaké, roti-roti mau kudu kaangkat munggah menyang swarga minangka pisungsung ombak.

Nalika Pentakosta, nalika wus tekan kawujudan saka pralambang roti loro kang ing salawas-lawase wus kaunjukake ing riyaya Pentakosta, para muridé Kristus wiwit nglakoni pakaryan nimbali golongan liya maneh (roti kapindhho) metu saka jagad para bangsa liya. Mula banjur ana roti loro kang kalorone wus kasucekake saka dosa (ragi).

Loro loh-lahaning Sepuluh Prentah dados pralambang sesambetan prajanjianipun Israel jaman kuna, lan loro roti unjal-unjalan punika nglambangaken sesambetan prajanjian kaliyan pasamuwan Kristen wiwitan. Ing wiwitaning sajarahing kewan bumi punika, loro loh suci kagunganipun Habakkuk kaparingaken dados pralambang sesambetan prajanjianipun Israel modern, sungu Protestan sejati, kadosdene Konstitusi suci kaparingaken dhateng sungu Republik. Gusti saiki nimbali satunggal atus patang dasa sekawan ewu supados jumeneng dados wadya ageng ingkang gagah prakosa, lan manawi sampun mekaten, piyambakipun badhe kaangkat dados pisungsung unjal-unjalan (panji) nalika piyambakipun kauncalaken dhateng pawon ingkang kaobong kaping pitu langkung panas.

Panji iku makili angger-anggering Sepuluh Préntah, uga makili wong-wong kang lumaku ana ing geni pawon karo Roti Urip saka Swarga ana ing sandhingé, lan uga wong-wong kang njunjung piwulang-piwulang dhasar kang dilambangaké ana ing loro papan suci duwèké Habakkuk. Kabeh pralambang iku kapacak ana ing loro seksi ing Wahyu bab sewelas.

Paukumané Bélsazar makili paseksèn marang loro sungu kéwan bumi iku. Ing wektu paukuman iku, ana sawijining wong wadon (gréja), sing mangertèni yèn siji-sijiné wong lanang ing karajan sing bisa ngenali lan nerangaké tulisan tangan iku yaiku Daniel.

Lan aku wus krungu bab kowe, manawa kowe bisa maringi tegesing pratélan-pratélan, lan ngudhari sakehing keraguan; mulane saiki, manawa kowe bisa maca tulisan iku, lan martakake marang aku tegesé, kowe bakal disandhangi kain kirmizi, lan bakal diwènèhi kalung emas ing gulumu, sarta bakal dadi panguwasa katelu ing karajan iki. Banjur Dhanièl mangsuli lan matur ana ing ngarsané raja, “Muga peparingmu kanggo awakmu dhéwé, lan ganjaranmu wènèhna marang wong liya; nanging aku bakal maca tulisan iku marang sang nata, lan martakake tegesé marang panjenengané.”

Dhuh ratu, Gusti Allah ingkang Mahaluhur maringaken dhateng Nebukadnezar, rama panjenengan, karajan, kaluhuran, kamulyan, lan pakurmatan. Lan amarga kaluhuran ingkang kaparingaken dhateng piyambakipun, sakathahing bangsa, para umat, lan warna-warna basa padha gumeter lan ajrih ana ing ngajengipun: sinten ingkang dipunkersakaken dipunpateni; lan sinten ingkang dipunkersakaken dipunuri-uri gesangipun; lan sinten ingkang dipunkersakaken dipununggahaken drajate; lan sinten ingkang dipunkersakaken dipunasoraken. Nanging nalika manahipun munggah ing kaluhuran, lan batosipun atos merga gumunggung, piyambakipun dipunlungsuraken saking dhampar karajanipun, lan kamulyanipun dipunpendhet saking piyambakipun. Lan piyambakipun dipunsingkiraken saking antaraning anak-anak manungsa; lan manahipun dados kados kewan galak, lan papan dedunungipun wonten ing satengahing kuldi alas; piyambakipun dipunparingi pakan suket kados lembu, lan badanipun

kabedhes ing ebum saking langit; nganti piyambakipun mangertos bilih Gusti Allah ingkang Mahaluhur punika nguwasani karajaning manungsa, lan netepaken ing ngatasipun sinten kemawon ingkang dados kersanipun.

Lan sira, hé Belsyazar, putrané, durung ngrendhahaké atimu, sanadyan sira wis sumurup samubarang iku kabèh; malah sira wis ngluhuraké awakmu nglawan Gusti Allahé langit; sarta piranti-piranti saka padalemané wis digawa ana ing ngarsamu, lan sira, para pembesarmu, para garwamu, lan para selirmu, padha ngunjuk anggur nganggo piranti-piranti mau; lan sira wis ngluhuraké para allah saka slaka, lan emas, tembaga, wesi, kayu, lan watu, kang ora weruh, ora krungu, lan ora mangerti; nanging Allah kang nyekel ambeganmu ana ing astané, lan kang kagungan sakèhé lakumu, ora sira muliakaké. Mulané péranganing tangan iku dikirim saka Panjenengané, lan tulisan iki ditulis. Lan iki tulisan kang katulis iku: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Mangkéné tegesing prekara iku: MENE; Allah wis ngetung kratonmu, lan wis mungkasi iku. TEKEL; sira wis ditimbang ana ing timbangan, lan ketemu kurang. PERES; kratonmu dipérang, lan dipasrahaké marang wong Media lan wong Persia.

Sawisé kuwi Belsyazar banjur dhawuh, lan Daniel disandhangi kain kirmizi, sarta dipasang ranté emas ana ing guluné, lan diumumaké bab panjenengané, yèn dhèwèké bakal dadi panguwasa katelu ing karajan. Ing wengi iku uga Belsyazar, rajané wong Kasdim, katumpes. Lan Darius, wong Média, nampani karajan iku nalika umuré watara sewidak loro taun. Daniel 5:16–31.

Nalika angger-angger dina Minggu ditetepaké ing Amérika Sarékat, tuwunging pialaning duraka lan tuwunging mangsa cobaan bakal wus kebak, tumrap bangsa iku lan tumrap sungu Républik sing murtad sarta sungu Protestan sing murtad, awit Gusti Allah bakal wis “ngétung” (karajan kaping nem) “lan ngrampungaké iku.” Kaloroné sungu mau, sarta bangsa iku, bakal wis “ditimbang ana ing timbangan” (pangadilan sing lumakon ana ing pasucèn) “lan katemu kurang”. Sawisé iku Amérika Sarékat bakal “dipérang,” déné perang sadulur lan despotisme bakal nuli dumadi, lan banjur bakal dipasrahaké marang karajan kaping pitu lan kaping woluh ing ramalan Kitab Suci.

Bab bangsa Amori, Pangéran ngandika: “Ing turun-temurun kang kaping pat, wong-wong mau bakal bali mrene maneh; awit pialaning bangsa Amori durung kebak.” Sanadyan bangsa iki katon cetha amarga panyembah brahalané lan karusakan moralé, bangsa iku durung ngisi tuwung pialané nganti kebak, lan Gusti Allah durung maringi dhawuh supaya bangsa iku ditumpes tuntas. Bangsa-bangsa iku kudu nyeksèni kakuwasan ilahi kang kauningakaké kanthi cara kang cetha banget, supaya padha ora bisa nduwèni alesan. Sang Juru Nitah kang kebak sih kadarman kersa sabar nahan pialané nganti turun-temurun kang kaping pat. Sawisé iku, manawa ora katon ana owah-owahan marang kang luwih becik, paukuman-paukumané bakal tumiba marang wong-wong mau.

Kanthi katlitèn kang tanpa klèru, Sang Tanpa Wates isih nyathet itungan karo sakèhé bangsa. Nalika sih-rahmat Panjenengané isih kaaturaké kanthi panguwuh supaya padha mratobat, itungan iki bakal tetep kabukak; nanging nalika cacahé wis tekan ing jumlah

tartamtu kang wis katetepaké déning Allah, wiwitaning paladosan bebenduné diwiwiti. Itungané katutup. Kasabaran ilahi entèk. Ora ana manèh panyuwunan sih-rahmat kanggo kabecikané wong-wong mau.

“Nabi, nalika ndeleng nyabrang jaman-jaman, wus ndeleng wektu iki kababar ana ing ngarsaning sesantihe. Bangsa-bangsa ing jaman iki wus dadi panarima sih-rahmat kang durung ana tandhingane. Berkahan swarga kang pinilih lan kang paling utama wus diparingake marang wong-wong mau, nanging saya mundhake gumunggung, srakah, panyembahan brahala, ngremehake Allah, lan ora duwe panuwun kang asor, kabeh iku katulis minangka tudhuhan tumrap wong-wong mau. Wong-wong mau lagi enggal nutup petungané karo Allah.”

“Nanging kang ndadèkaké aku gumeter yaiku kasunyatan menawa wong-wong kang wis nampa pepadhang lan hak istimewa kang paling gedhé malah wis kacemaran déning piala kang lumrah ngrembaka. Amarga kena pengaruhé wong-wong duraka ing saubengé, akèh wong, malah saka antarané wong-wong kang ngakoni kayektèn, wis dadi adhem lan kasurung mudhun déning ilining piala kang kuwat. Panyepéléhan umum kang ditibakaké marang kasalehan lan kasucèn sejati ndadèkaké wong-wong kang ora tetep raket sesambungané karo Gusti Allah kelangan pakurmatané marang angger-anggeré. Saupama wong-wong iku ngetutaké pepadhang lan manut marang kayektèn saka ing ati, angger-angger suci iki mesthiné katon saya aji tumrap wong-wong mau nalika diina lan disingkiraké mangkono. Saya cetha pakurmatan marang angger-anggeré Gusti Allah saya sirna, saya cetha uga tapel wates pamisah antarané wong-wong kang netepi iku lan jagad. Katresnan marang pranatan-pranatan ilahi saya mundhak ana ing golongan siji, sapadané mundhaking rasa ngremehaké marang pranatan-pranatan iku ana ing golongan sijiné.”

“Krisis punika rikat nyedhak. Cacahing prakawis ingkang saya ngrembaka kanthi rikat nedahaken bilih wekdalipun panyrawunganipun Gusti Allah sampun meh dumugi. Sanadyan Panjenenganipun boten remen paring paukuman, nanging Panjenenganipun mesthi badhe ngukum, lan punika kanthi rikat. Tiyang-tiyang ingkang lumampah wonten ing pepadhang badhe ningali pratandha-pratandha bebaya ingkang nyedhak; nanging piyambakipun boten kenging lenggah kanthi meneng, tanpa prihatin, ngantos-ngantos karusakan punika dumados, nalika nglipur dhiri kanthi pracaya bilih Gusti Allah badhe ngreksa umat-Nipun ing dinten panyrawungan. Tebih saking mekaten. Piyambakipun kedah nyadhari bilih punika dados kuwajibanipun kangge nyambut damel kanthi temen-temen ngluwaré tiyang sanes, kanthi nyawang dhateng Gusti Allah kanthi iman ingkang teguh nyuwun pitulungan. ‘Pandonganipun tiyang leres ingkang tumemen sanget kuwasa lan kathah faedahipun.’”

“Ragi kasalehan durung sapenuhé kelangan dayané. Nalika bebaya lan kasuraman gréja paling gedhé, golongan cilik sing ngadeg ana ing pepadhang bakal sesambat lan nangis marga saka sakehing kanisthan sing ditindakaké ana ing nagara. Nanging luwih-luwih manèh pandongané bakal munggah kanggo gréja, amarga para anggotané tumindak manut cara donya.

Pandongga kang temen-temen saka golongan setya kang sathithik iki ora bakal muspra. Nalika Gusti miyos minangka juru males, Panjenengane uga bakal rawuh minangka pangayom tumrap sakehing wong kang wis ngreksa iman ana ing kasucènipun sarta njaga awaké dhéwé supaya ora kecemar déning donya. Ing wektu iki Gusti Allah wis prasetya bakal mbélani umat pilihané piyambak, kang sesambat marang Panjenengane rina wengi, senadyan Panjenengane katingal suwe anggane sabar marang wong-wong mau.

“Préntahé mangkéné: ‘Liwata ing tengahing kutha, ya iku ing tengahing Yerusalem, lan pasangan tandha ana ing bathuké wong-wong sing nggresah lan sesambat amarga sakehé pangawulan nistha kang katindakaké ana ing tengahé.’ Wong-wong sing nggresah lan sesambat iki wis mratélakaké tembung-tembung urip; padha negesaké kaluputan, paring pitutur, lan nyuwun kanthi temen. Sawetara wong sing wis ngasoraké Gusti Allah banjur mratobat lan ngasoraké atiné ana ing ngarsané Panjenengané. Nanging kamulyaning Pangéran wus nilar Israèl; sanadyan akèh isih tetep nindakaké tata cara agama, pangwasané lan ngarsané wus ora ana.” Testimonies, jilid 5, 208–210.

Wong-wong kang dilambangaké déning Daniel nalika piyambakipun ngadeg ana ing ngarsané Belsyazar, kang padha mangertèni “Masa Depan tumrap Amerika”, ing wektu kuwi bakal nampi “jubah kirmizi”-né Daniel, “kalung emas”, lan bakal dipratélakaké dadi “panguwasa katelu ana ing karajan.” Kirmizi iku pratandha lan warna saka anak pambarep, kang nampi panduman kaping pindho saka warisaning Sang Rama, yaiku satus patang puluh papat ewu.

Iki wong-wong kang ora kacintrakan déning para wanita, awit padha prawan. Iki wong-wong kang ngetutaké Sang Cempen menyang ngendi waé Panjenengané tindak. Iki wong-wong kang wis kaébus saka ing antarané manungsa, dadi woh wiwitan kagem Gusti Allah lan kagem Sang Cempen. Wahyu 14:4.

Saka loro roti sing diangkat dadi panji, yaiku anak mbarep (woh-wohan pambarep), kang dipasang benang kirmizi ing tangane.

Lan nalika dheweke lagi nglairake, ana siji bocah ngulurake tangane; banjur bidhan iku njupuk benang abang lan ngiketake ing tangane, pangucapé, “Iki sing metu luwih dhisik.” Lan kelakon, nalika tangane ditarik bali, lah, saduluré malah metu; banjur dheweke kandha, “Kepriyé enggonmu njebol metu? Jebolan iki tumempuh marang kowé”; mulané jenengé dijenengi Pharez. Sawisé kuwi banjur metu saduluré, sing ing tangane ana benang abang mau; lan jenengé dijenengi Zarah. Purwaning Dumadi 38:28–30.

Sebutan kapisan bab “abang kirmizi” ing Kitab Suci iku nalika “Zarah,” kang lair dhisik lan asmane tegesé ‘pepadhang kang njedhul,’ metu luwih dhisik saka pasangan kembar kang diparingaké bapak déning Yehuda. Ibuné, Tamar (kang wus tumindak kaya sundel), iku garwané putrané Yehuda sing wis séda lan duraka. Zarah, ‘pepadhang kang njedhul,’ asalé saka taler Yehuda, lan ana benang abang kirmizi ing tangane. “Pharez” tegesé njebol metu, lan dhèwèké nglambangaké wong-wong kang misah saka kapausan, lan metu saka Babil

sajroning krisis angger-angger dina Minggu.

“tali kirmizi” uga dadi pratandha kang nglindhungi sundelé Yerikho, nalika kutha Yerikho dirusak.

Lah, samangsa aku padha mlebu ing nagara iku, kowe kudu ngiket tali benang abang iki ana ing jendhéla sing dadi dalanmu ngudhunaké aku padha; lan kowe kudu nglumpukaké bapakmu, ibumu, para sedulurmu lan sakèhé brayaté bapakmu, supaya padha ana ing omahmu. Lan bakal kelakon mangkéné: sapa waé sing metu saka lawangé omahmu menyang dalan, getihé bakal ana ing siraha dhéwé, lan aku padha bakal tanpa kaluputan; nanging sapa waé sing ana bebarengan karo kowe ana ing njero omah, getihé bakal ana ing sirahku, manawa ana tangan kang ngapa-apakaké dhèwèké. Nanging manawa kowe mbabar prekara iki, aku padha bakal uwal saka sumpahmu kang wis kokjaluk supaya aku padha sumpah. Lan wong wadon iku matur, “Miturut tembungmu, mengkonon waé.” Banjur wong wadon iku nglilani aku padha lunga, lan aku padha budhal; sarta dhèwèké ngiket tali abang mau ana ing jendhéla. Yosua 2:18–21.

Busana kirmizi Daniel mratélakaké yèn nalika kuwi dhèwèké makili wong satus patang puluh papat ewu, yaiku roti ombak kapisan saka loro roti ombak sing kaangkat. Minangka roti, padha makili Roti saka swarga, kang kaparingi jubah kirmizi ana ing balé umum nalika Panjenengané lumampah menyang panyaliban. Ing balé pésta Belsyazar, kang dadi pralambang balé umum panggonan Gusti Yésus kaparingan jubah kirmizi, iku kaparingaké marang wong-wong sing mangertèni krisis sing wis ana ing ngarepé ana ing “Future for America”.

Banjur para prajurité gubernur nggawa Yésus menyang balairung umum, lan nglumpukaké marang Panjenengané sak kabèh pasukan prajurit. Lan Panjenengané banjur diudhari sandhangané, lan dipunagemi jubah abang murub. Matius 27:27, 28.

Jubah kang kaparingake marang wong-wong kang kaambarake déning Daniel iku yaiku jubah kabenerané Kristus, kang putih.

Sumangga kita bungah lan suka-renaning ati, sarta ngaturaké pakurmatan marang Panjenengané; awit palakramané Sang Cempening Allah wis tekan, lan garwané wus nyawisaké awaké. Lan marang dhèwèké kaparingaké supaya ngagem léna alus, resik lan putih; awit léna alus iku kayektèné para suci. Wahyu 19:7, 8.

Jubah kang kaparingaké marang wong-wong sing dilambangaké déning Daniel iku abang tuwa lan putih, awit jubah-jubahé wis dikumbah nganggo sabuné tukang ngumbah, déning Sang Tukang Ngumbah ing Malakhi pasal telu, nalika Panjenengané nyucèkaké para putrané Lewi.

Nanging sapa kang bisa tahan ing dina rawhipun? lan sapa kang bakal tetep jejeg nalika Panjenengané ngatingal? awit Panjenengané iku kados geni panyaring, lan kados sabuné tukang ngumbah: Lan Panjenengané bakal lenggah minangka panyaring lan panyuci salaka: lan Panjenengané bakal nyucèkaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kados mas lan salaka, supaya padha ngaturaké pisungsung marang Pangéran kanthi

kabeneran. Malakhi 3:2, 3.

Jubah iku putih, nanging mung amarga wis dikumbah ana ing getih abang tuwa saka Sang Cempé.

Lan saka Gusti Yesus Kristus, kang dadi seksi kang setya, lan kang kapisan miyos saka ing antarane wong mati, lan pangeraning para ratu ing bumi. Kang marang Panjenengane sing wis nresnani kita, lan wis ngresiki kita saka dosa-dosa kita nganggo rahing piyambak, lan wis ndadèkaké kita para ratu lan para imam kagem Allah lan Rama-Né; kagungan Panjenengané kamulyan lan pangwasané langgeng ing salawas-lawasé. Amin. Wahyu 1:5, 6.

Panyebatan kapisan bab rentengan emas yaiku nalika Yusuf diangkat dadi panguwasa ing Mesir.

Firaun banjur ngandika marang Yusuf, “Lah, aku wis ngangkat kowé dadi panguwasa ing sakèhé tanah Mesir.” Banjur Firaun nguculi cinciné saka tangane, lan disèlèhake ing tangané Yusuf, sarta ngagemaké Yusuf sandhangan saka léna alus, lan masang kalung emas ing guluné; Lan Yusuf digawé nunggang ing kréta nomer loro kang diduwèni Firaun; lan wong-wong padha nguwh ana ing ngarepé, “Sujudlah!” mangkono Yusuf diangkat dadi panguwasa ing sakèhé tanah Mesir. Lan Firaun nguculi cinciné saka tangane, lan disèlèhake ing tangané Yusuf, sarta ngagemaké Yusuf sandhangan saka léna alus, lan masang kalung emas ing guluné. Purwaning Dumadi 41:41–43.

Sababipun Yusuf dipunangkat déning Firaun dados panguwaos ing salumahing Mesir punika, awit Yusuf saged nafsiraken pangimpenipun Firaun bab “pitung mangsa,” gegayutan kaliyan pawartos karusakan saking “angin wetan” ingkang numpes.

Lan Firaun ngandika marang Yusuf, “Ing sajroning impènku, lah aku ngadeg ana ing pinggir bengawan; lan lah, metu saka bengawan iku pitung sapi, lemu dagingé lan éndah rupané; lan padha mangan ing pangonan suket. Lan lah, sawisé iku metu pitung sapi liyané, kuru lan ala banget rupané lan tipis dagingé, kang durung tau dakdeleng tandhingané ing sakèhé tanah Mesir marga saka alane: Lan sapi-sapi kang kuru lan ala rupané iku padha mangan pitung sapi kang kapisan, kang lemu mau: Lan nalika wus dipangan kabèh, ora katon manawa sapi-sapi iku wus mangan mau; nanging rupané isih tetep ala, kaya ing wiwitané. Mulané aku tangi. Lan aku weruh ing sajroning impènku, lan lah, ana pitung bulir metu ing siji gagang, kebak lan becik: Lan lah, pitung bulir, garing, lancip, lan katempuh angin wetan, thukul sawisé iku: Lan bulir-bulir kang lancip iku nguntal pitung bulir kang becik mau: banjur aku nyritakaké iki marang para juru tenung; nanging ora ana siji waé kang bisa nerangaké marang aku. Lan Yusuf ngandika marang Firaun, ‘Impèné Firaun iku siji: Allah sampun nedahaké marang Firaun apa kang badhé katindakaké.’ Purwaning Dumadi 41:17–25.

Yusuf nerangake impen Firaun kanthi paugeran “garis ing dhuwur garis”, awit dhèwèké dhisik ngandhani Firaun yèn loro impen iku satunggal. Banjur dhèwèké nerangake tembung “pitu,” kang digandhèngaké karo “sapi,” lan “wulir,” minangka pralambang. Tembung

“pitu” ing pethikan iku padha karo tembung kang dijarwakaké “pitung kaping,” ing Imamat rong puluh enem. Yusuf nerangake “pitu” iku minangka pralambang pitung taun, utawa rong èwu limang atus rong puluh dina. Yusuf lan Daniel loro-loroné padha nerangake sawijining pralambang bab “pitung kaping” saka Imamat rong puluh enem.

Ing impené Firaun, paceklik iku kadadèkaké déning bulir-bulir gandum kang “katempuh déning angin wetan.” Baris demi baris, kaya déné Yusuf nggunakaké kanthi langsung, “angin wetan” iku nandhakaké yèn Islam-lah kang njalari mangsa paceklik lan ambruking ékonomi kang diwiwiti nalika Yusuf lan Dhanièl diparingi kalung emas, kang nggambaraké pangunggahing panji marang jagad (Mesiré Yusuf), lan kanggo nimbali pepanthané Allah kang liyané metu saka Babiloné (Dhanièl).

Loro sungu Amerika Serikat dipralambangaké déning kabèh kakuwasan ing ramalan Kitab Suci sing dipratèlakaké minangka rong bangsa. Iki kalebu Prancis, sing sacara profetik kapérang saka Sodom lan Mesir, sarta Israel sing kapérang saka karajan lor lan karajan kidul, uga Kakaisaran Media-Persia. Loro sungu Media-Persia ing Daniel pasal wolu nandhakaké yèn salah siji sungu saka karajan iku munggah paling pungkasan.

Banjur aku ngangkat mripatku, lan weruh, lah, ana ing ngarepé kali ana wedhus lanang gèmbèl sing duwé sungu loro; lan sungu loro iku dhuwur; nanging siji luwih dhuwur tinimbang sijiné, lan sing luwih dhuwur iku metu pungkasan. Daniel 8:3.

Sungu loro saka Medo-Persia nggambarake sungu loro saka kéwan bumi, lan mulané salah siji saka sungu-sungu kéwan bumi iku kudu luwih dhuwur lan metu pungkasan. Ing wektu wekasan taun 1798, pamaréntahan kéwan bumi wiwit, lan sungu Protestanisme digawa menyang Gunung Karmel déning nabi Élia, kang diwakili déning William Miller. Bakal ana sawijining tetandhingan kang nduduhaké béda antarané nabi sejati lan nabi palsu, kang bakal kalakon ana ing ujian ing Gunung Karmel, kang dumadi wiwit 11 Agustus 1840 nganti tekan 22 Oktober 1844.

Adventisme Millerit kanthi pangayomaning pitedah ilahi dipatèni minangka nabi sejati, ing wektu sing padha nalika golongan-golongan Protestan ing Amérika Sarékat bali marang, lan dadi para putri Roma kepausan. Ing taun 1863, sungu Protestan sejati saka Adventisme Millerit bali menyang pasamuwan sing padha karo Protestanisme murtad kanthi bali marang cara sinau Kitab Suci sing rusak kaya Protestanisme murtad, nalika padha miwiti pakaryan progresif kanggo nampik piwulang Élia. Ing mangsa wektu sing padha, Perang Sipil Amérika Sarékat wiwit. (Élinga manawa nalika Roh Suci ditampik, mula roh liyané njupuk alih, lan perang tansah dadi asilé.) Bangsa iku banjur kabagi kanthi harfiah, sacara pulitik, lan sacara profétis. Sungu Republikanisme, wiwit saka titik iku, bakal ana ing perjuangan sing saya ngrembaka antarane rong parté pulitik utama.

Wiwit taun 1863, sawijining pralambang pamisahan, awit taun iku minangka titik tengah banget saka perang sipil antarane Lor lan Kidul, banjur kawujud loro golongan politik saka sungu Republik lan loro golongan saka sungu Protestan, yaiku parté Demokrat lan Republik, sarta Protestan murtad sing ngugemi Minggu lan sing ngugemi Sabat. Pamisahan kaping

pindho saka saben sungu iku wis dipralambangake ing jaman Kristus lumantar wong Saduki lan wong Farisi. Satunggaling golongan kanthi terang-terangan nampik prinsip-prinsip dhasar, dene golongan sijiné ngakoni njunjung prinsip-prinsip dhasar mau, nanging ing pungkasané nggantos kanthi tradhisi lan adat istiadat manungsa.

Ing tanggal 11 September 2001, mangsa panyoba gambaring kéwan buas diwiwiti sacara profètis, lan iku nggayuh pucaké ing hukum Minggu, utawa ing péstané Belsyazar nalika mendem. Hukum Minggu iku tandha kang netepaké yèn gabungan gréja lan nagara wis kawangun kanthi sampurna. Ing titik iku, loro sungu republikanisme murtad lan protestanisme murtad dadi siji sungu murtad, lan nalika kuwi Daniel didadèkaké sungu katelu, utawa panguwasa katelu, utawa sungu Protestan sejati kang munggah pungkasan lan luwih dhuwur, awit nalika kuwi piyambakipun kaangkat dadi panji.

Yusuf lan Daniel iku garis ramalan kang padha, awit satumpuk demi satumpuk, sakehing para nabi lagi nandhesake dina-dina pungkasan. Wong loro iku padha ngenali “pitu wektu,” nalika padha mirsani iku. “Angin wetan” saka Islam lagi mlebu saka sangisoring témbok, nalika padha maringi panafsirane marang Belsyazar lan Firaun bab apa ta “Masa Depan kanggo Amerika” iku. Wong loro iku ngagem “jubah abang tuwa” kabenerané Kristus, yaiku “jubah putih” kang dadi mangkono, déning getihé Kristus. Wong loro iku kaangkat dadi sawijining panji lan digambarake minangka makutha, utawa rentengan emas, nalika padha dadi panguwasa katelu kang munggah luwih dhuwur lan munggah paling pungkasan.

Kita bakal nerusaké menyang Daniel pasal nem, ing artikel sabanjuré.

“Ing wengi pungkasan kang kebak kabodhoan edan mau, Belsyazar lan para pembesaré wus nggenepi ukuran kaluputané lan kaluputaning karajan Kasdim. Tanganing pangendhalèning Allah wus ora maneh bisa nyegah piala kang wis ngancam. Lumantar warna-warna panyedhiyaaning pangwasa Ilahi, Allah wus ngupaya mulang wong-wong mau supaya ngajèni angger-anggeré. ‘Kita mesthiné wus marasaké Babil,’ pangandikané bab wong-wong kang paukumané saiki wus tekan ing langit, ‘nanging dhèwèké ora waras.’ Yeremia 51:9. Amarga saka panyimpangan kang aneh saka atining manungsa, pungkasane Allah nemu perlu kanggo netepaké ukara kang ora bisa dibatalaké. Belsyazar kudu tiba, lan karajané kudu pindhah menyang tangan liyané.” Prophets and Kings, 530.